

stedeværende Dverfsud; thi, da dette engang er godtgjort, at Saadant ikke lader sig gjøre, vilde dette Argument ikke være anvendeligt; den ærede Rigsdagsmand har derimod anvendt et andet Argument, idet han har sagt: „vi spare her ved Finantslovens Behandling det Dverste, vi kunne, men hvad Fornøielse have vi deraf, da de Hundredetusinder, som vi spare, i Budgettet, gaae ind i den fælles Kassebeholdning? vi forudsætte, at der ogsaa skal spares fra Hertugdømmernes Side, og at det Beløb, som der spares, skal ligeledes indgaae i den fælles Kasse“; men, siger han fremdeles: „nu vil Finantsministeren af det, der fornuftigviis burde spares fra Hertugdømmerne, kunne hjælpe paa Krigsministerens Budget; da vilde der vel fra Hertugdømmernes Side indflyde Mindre som Bidrag til det fælles Dverfsud, end der ellers vilde indkomme, men Finantsministeren kan troste sine Collegaer med, at det kan være det Samme, da Dverfsuddet er fælles, og at det altsaa i Grunden er det Selvsamme, som om Rigsdagen oprindelig var gaaet ind paa at bevilge Beløbene“. Dertil maa jeg erindre, mine Herrer! at jeg slet ikke har udtalt mig om, hvorvidt det Dverfsud, som fortiden ligger i Kassen, eller det Dverfsud, som for det nu paabegyndte Finantsaar maatte fremtræde efter den danske Finantslov, endelig skulde tilhøre den Ene eller Anden, om det endelig skulde tilhøre den hele samlede Stat, eller om det endelig enten for endeel eller ganske skulde tilhøre Kongeriget Danmark alene, det er netop derom, jeg ikke har udtalt mig. Jeg har kun sagt, at jeg fandt det urigtigt under Sagerens nærværende Stilling at gaae ind paa nogen saadan partiel Dpgjørelse, som det vilde være, naar, aaseet fra de Milidøner, som allerede ere tilstede i Kassen, de 5 à 600,000 Rbd., som blive besparede iaar efter den Stikkelse, som den danske Finantslov for iaar har faaet, skulde tilhøre Kongeriget Danmark. Det er dette, jeg har udtalt mig imod. Jeg har udtalt mig imod, at der nu i denne Finantslov, som alene vedtages af Kongen og den danske Rigsdag, skulde siges, at Dverfsuddet endelig tilhørte Kongeriget Danmark, uden Hensyn til alle senere Dpgjørelser. Det kan meget gerne være, at man

kan komme til det Resultat, at der vil findes Mere, som tilkommer Kongeriget, Mere, som kommer Kongeriget særlig tilgode end dette Beløb; men jeg har, jeg gjentager det atter, kun udtalt mig imod, at nogen Bestemmelse derom optages i det nærværende Finantsforflag, og jeg troer, at jeg har givet gode Grunde derfor. Jeg har ikke simpel væk sagt, at jeg finder det ubetimeligt at optage nogen saadan Bestemmelse, jeg har ikke stillet en almindelig Dpgjørelse i Udsigt, og jeg kan meget gerne give den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad) Ret i, at en saadan Dpgjørelse kan have Meget imod sig, ja, jeg er personlig tilbøielig til at troe, at en saadan Dpgjørelse deels af de Grunde, den ærede Rigsdagsmand anførte, deels af andre Grunde aldrig vil lade sig fuldkommen udføre; men jeg skal dertil bemærke, at en almindelig Dpgjørelse maaskee aldrig vil finde Sted i Ordets egentlige Forstand. Dog deraf kan jeg ikke udlede nogen Slutning om, at en særlig Dpgjørelse for indeværende Aar skulde finde Sted strax; og det er kun det, jeg har erklæret mig imod. Men jeg har anført andre Grunde og navnlig den, at den nærværende Finantslov i Henseende til Fordeelingen af de fælles Udgifter og Indtægter ingenlunde kan siges at indeholde noget Blivende. Jeg har nemlig ved flere Exempler under Sagens 1ste Behandling, oplyst, og jeg maa tilstaae, at jeg af tidligere Uttringer af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad) troede at kunne slutte, at han for en stor Deel var enig med mig deri, at der som særegne Indtægter for Kongeriget, paa Grund af det Forhold, hvori vi for Diebliffet befinde os, findes Intrader, som efter al Sandsynlighed allerede fra det næste Finantsaar ville optræde som fælles, og som da ville vise et forandret Resultat. Jeg har tilladt mig i saa Henseende eksempelvis at nævne Told- og Postintraderne, og næste Gang, naar Finantsloven behandles her, har jeg, som de Herrer vide, det Haab, at der, hvad Post- og Toldvæsenet angaaer, skal være en saadan Genhed i Afgiftssystemet for det hele Monarchie, at man ikke skal postere særlig paa Kongeriget